

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19452/2024
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владисаве Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране, које заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3793/23 од 13.12.2023. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3793/23 од 13.12.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3793/23 од 13.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 21026/19 од 06.12.2022. године, исправљеном решењем истог суда од 01.02.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име накнеде нематеријалне штете исплати и то: на име претрпљених физичких болова 195.000,00 динара, на име претрпљеног страха 130.000,00 динара, на име наружености 52.000,00 динара, на име душевних болова због умањења опште животне активности 65.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.12.2022. године до исплате. Ставом другим изреке за веће тужбено тражење захтев је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 156.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3793/23 од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 21026/19 од 06.12.2022. године, исправљена решењем истог суда од 01.02.2023. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостпене пресуде исправљене решењем истог суда од 01.02.2023. године, тако што је обавезана тужена да тужили накнади

трошкове парничног поступка у износу од 140.780,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП због потребе уједначавања судске праксе.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној (члан 404. став 1. ЗПП). О пасивној легитимацији тужене и основаности захтева тужиле за накнаду нематеријалне штете одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 154., 173., 174., 177. и 192. Закона о облигационим односима. Поред тога, тужена није пружила доказ на околност да је љуљашка као рекреативна справа у објекту тужене била исправна, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Наиме, нижестепени судови су оценили да тужилци припада право на накнаду нематеријалне штете због претрпљених физичких болова, страха, наружености и душевних болова због умањења животне активности, применом члана 200. ЗОО и оценом свих околности од значаја за доношење одлуке о висини накнаде нематеријалне штете, водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи ова накнада. Посебном ревизијом не може побијати правноснажна пресуда због погрешне оценом изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање), због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. У конкретном случају ради о парници ради накнаде нематеријалне штете у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Ревизијом се не указује на другачије одлуке судова, због чега не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП. Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 17.09.2019. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 442.000,00 динара што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази

динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић